

Ordene i Fd. 1840 § 30, uden at dog Grundtanke i denne Bestemmelse forlades. Med den tidligere Kommission har man nemlig været enig i, at det ikke vilde være tilraadeligt at bygge visse Tyveriers Undtagelse fra de almindelige Strafferegler alene paa den stjaalne Gjenstands ringe Pengeværdi; bortset fra de Ulemper, som ved den practiske Anvendelse ganske sikkert vilde flyde af en Bestemmelse, der begrænsede det egentlige Tyveri med et vist bestemt Værdibeløb, og fra den Villkaarlighed, som ikke vilde kunne undgaaes ved Fastsættelsen af denne Grænsse, vilde en saadan Regel — der iøvrigt var adopteret i Udkastet til den svenske Straffelov, Kap. 22 § 1, jfr. § 8, men derimod ikke i den norske, see dennes Kap. 22 § 14 — efter Kommissionens Formening være ligesaa urigtig i Principet som uegnet, set fra et practisk Synspunkt. Som alt ovenfor bemærket er det deels ofte noget reent tilfældigt, deels kan det, hvad enten der sees hen til det Subjective eller til Gjerningens objective Farlighed, ikke i og for sig tillægges nogen væsentlig Indflydelse paa Tyveriets Strafbarhed, om der stjales noget Mere eller noget Mindre; den rige Retspraxis, som i denne Henseende findes, turde ogsaa tilstrækkeligt vise, at et Tyveries Strafverdighed beror paa mange andre Momenter end Gjenstandens Betydelighed, og at det ingenlunde netop ere de smaa Tyverier, der ere de mindst farlige, men at tværtimod jævnlig et forhardt tyvagtigt Sindslag fremtræder igjennem en Række af Tyverier, der hvert for sig kun angaaer en Gjenstand, hvis Pengeværdi er under den, som der vel nærmest kunde være Tale om at opstille som fast Grænsse, og ialtsald under den i det svenske Lovudkast opstillede (5 Rdlr.). Sagen har imidlertid netop sin Vanskelighed, naar man anseer det for rettest at fastholde Principet i Fd. 1840 § 30, at der foruden Gjenstandens Ubetydelighed tillige maa fordres noget Andet. Affattelsen af den nævnte Paragraph i Fd. af 1840 ligger, foruden at den er formet paa en temmelig doctrinair Maade, formentlig af den væsentlige Feil, at det er saare tvivlsomt, om det med Sandhed kan siges, at de undtagne Tyverier, som Paragraphen angaaer, „ikke i den almindelige Forestilling frem-

træde som Tyverier“ og at de „ikke vidne om den paa at tilvende sig Andres Guds rette Bille, der hører til Tyveriets sande Væsen“. Den, der uden Cierens Vidende og Bille tilvender sig Fødevarer f. Ex. af 1 à 2 Mk.s Værdi — for at tage et af de i Paragraphen særligt fremhævede Tilfælde —, benævnes og karakteriseres vistnok almindelig som Tyv, og at han har villet tilvende sig Andres Guds, synes ikke at kunne benægtes. Det kan med Føie kun siges, at den særlige Bestaffenhed af det ommeldte Tyveries Gjenstand gjør, at det ifølge den almindelig Opinion opfattes og bedømmes anderledes end andre Tyverier, selv om disses Gjenstand ikke er af større Værdi, og i og for sig ikke giver tilstrækkelig Himmel til at antage, at Gjerningsmanden overhovedet, ogsaa i andre Tilfælde, vil lade det mangle paa den tilbørlige Respect for Andres Eiendomsrettigheder. I Almindelighed kunne de „undtagne“ Tyverier, som man har for Die, neppe betegnes paa anden Maade, end at Handlingen — som det hedder i Udkastets § 231 — „har en væsentlig ringere Grad af Strafverdighed end Tyveri i Almindelighed“, jfr. den tilsvarende Udtryksmaade i Udkastets § 253, see ogsaa Fd. 11 April 1840 § 50. Den anførte Betegningsmaade maa imidlertid erkjendes at være af en saa negativ Bestaffenhed og saa svævende, at der er Opfordring til ved nogle nærmere Bestemmelser deels at veilede Domstolene (Rævningerne) i dens rette Forstaaelse, deels at begrænse Reglens Anvendelse. Til dette Niemed har det i Kommissionen været foresøgt, nærmere at betegne det Moment, hvorpaa det foruden Gjenstandens Ubetydelighed kommer an, ved at fremhæve og lægge Vægten paa Gjenstandens særegne Bestaffenhed, og det har navnlig været Gjenstand for Overveielse, om Paragraphen ikke kunde affattes omtrent saaledes: „Som egentligt Tyveri ansees det derimod ikke, naar Noget tilvender sig Frugter, Føde- eller Drikkevarer til umiddelbar Fortæring eller dog af ubetydelig Værdi, eller naar Noget til umiddelbar Forbrug eller øieblikkelig Brug tilvender sig Brændsel“ — jfr. den norske Straffelovs Kap. 22 §§ 13 og 14 — „eller andre Fornødenhedsgjenstande af ubetydelig Værdi, for-